

Vanouds is de veertigdagentijd dé campagnetijd voor Broederlijk Delen. In parochies, scholen en op straat zetten vrijwilligers hun beste beentje voor met 'koffiestops', solidariteitsmaaltijden en andere acties. Ook de functie van voorzitter van de organisatie is een vrijwilligersbaan. Sinds vorig jaar zit Daniël De Klerck uit Haasrode, gepensioneerd directielid van de Boerenbond, op deze stoel.

Erik De Smet

DANIEL DE KLERCK

'Niemand is verzekerd tegen ontmoediging'

DE GIFGROENE sticker van *Kerk+Leven* aan het raam wijst meteen waar we moeten zijn. In de hal valt een kleurrijk sierbord van de Boerenbond op, een souvenir uit vervlogen tijd, op de kop getikt bij een antiquair. In sierlijke letters lezen we: *Ieder voor allen. Allen voor ieder.* Deze negentiende-eeuwse leuze van de Boerenbond, overigens jarenlang zijn werkgever, drukt volgens Daniël De Klerck perfect uit wat solidariteit inhoudt. En wat eertijds gold in onze contreien, gaat nu op voor de band met het Zuiden.

- Hoe kreeg de solidariteit met het Zuiden u te pakken?

Ik ben afkomstig van het West-Vlaamse Izegem. Mijn ouders hadden goede contacten met de kapucijnen aldaar, en sommigen waren als missionaris actief in Congo en Pakistan. Er kwamen bij ons dan ook geregeld paters over de vloer, en hun verhalen maakten als kind een grote indruk op me.

In de KSA kregen wij grote Vlaamse figuren als voorbeeld mee. Een pater Damiaan, die opkwam voor de melaatsen. En pater Lievens natuurlijk, de grote jezuiet die zich het lot van de paria's in India aantrok. Ik vind het overigens niet fair dat soms wordt afgegeven op de 'missies van vroeger'. Als wij nu opkomen voor de rechten van de inheemse volkeren, dan zetten we gewoon voort wat Lievens en co. al deden. Dat er mensen waren die hun leven verbonden aan dat van de rechtelozen in de wereld, was iets dat ons indertijd sterk aansprak.

- Uw generatie beleefde ook de grote ommekeer van de jaren 1960.

Het was de tijd van de dekolonisatie. Missionering kreeg een andere context. De derdewereldbeweging zag het licht, de niet-gouvernementele organisaties en de officiële ontwikkelingshulp. Bij de actie voegde zich het politieke debat, vanuit de overtuiging dat we moesten werken aan de scheefgetrokken en onrechtvaardige relaties in de wereld. Broederlijk Delen leerde ik goed ken-

nen via de parochie. Maar ook door mijn betrokkenheid bij *Ieder voor Allen*, de ngo van de Boerenbond, had ik voeling met het ontwikkelingswerk. Ik werkte er samen met de vorig jaar overleden Baziel Maes, diocesaan proost van de Landelijke Gilden in Oost-Vlaanderen (en zowat de geestelijke vader van Broederlijk Delen, n.d.r.). Baziel legde grote nadruk op partnerrelaties met mensen en organisaties uit het Zuiden, op het ingaan op hun vragen.

Acht jaar lang vertegenwoordigde ik in het bestuur van Broederlijk Delen de Boerenbond. Daar ging ik in 2004 met pensioen. Ik maakte toen drie goede vooremens: alvast meer lezen en meer ruimte maken voor de familie. We hebben zeven kinderen en intussen ook twaalf kleinkinderen. De derde wens was meer tijd te besteden aan de zaak van het Zuiden. En toen kwam Broederlijk Delen aankloppen. Of ik opnieuw wilde zetelen in hun raad van bestuur? Alles wat ik deed, was steeds een antwoord op een vraag. Het waren stuk voor stuk kansen, een roeping in het dagelijkse leven zelfs. Roeping is dan

ook niet iets abstracts. En toen Agnes Pas vertrok bij Broederlijk Delen, vroegen ze mij als voorzitter.

- Van een organisatie met meerdere identiteiten.

En dat spreekt me aan! Historisch wortelen we in de vastenactie. We zijn er trouwens nog altijd mee vergroeid. Ook de spirituele onderbouw, steeds vertaald naar de eigen tijd, blijf ik van groot belang vinden. Broederlijk Delen is een organisatie met een heel eigen filosofie, verwoord in de slogan *Omdat het Zuiden plannen heeft*. Centraal in ons blikveld staat steeds de andere.

De vastentijd is onze campagnetijd. Vasten is tot inkeer komen, maar ook het zich bewust worden van onrecht. Aan dat onrecht is wat te doen. Broederlijk Delen en andere organisaties zijn een tegengif voor ontmoediging. Wij lobbyen, geven vorming, tonen in onze projecten dat het tij gekeerd kan worden.

Politiek werk is inderdaad ook nodig. Ontwikkeling is pas duurzaam, indien daartoe een degelijk kader bestaat. Steun je Broederlijk Delen, dan geef je geen nood-

hulp met tenten, voedselpakketten en medicijnen. Broederlijk Delen steunen is structureel en duurzaam het Zuiden helpen.

- Sommigen menen dat het Zuiden, ondanks jaren ontwikkelingswerk, er nog nooit zo slecht aan toe was.

En dat is niet helemaal correct. Er zijn landen en regio's die wel grote vooruitgang boekten. Anderzijds klopt het dat bijvoorbeeld Centraal-Afrika een probleemgebied blijft. Ik spiegel me echter altijd aan onze eigen geschiedenis. Geboren in 1944, behoor ik pas tot de eerste generatie die nooit oorlog kende. Mijn ouders en grootouders moesten twee wereldoorlogen overleven. Dankzij politiek inzicht is oorlog sindsdien vermeden. Ook omdat het lot van de naties met elkaar werd verbonden in de Europese Unie. Bovendien hebben we hier in België zelf een eindeloze geschiedenis van armoede en

Van de parabel over de barmhartige Samaritaan leer ik dat de naaste diegene is, die ik tot mijn naaste maak

honger achter de rug. Inspanningen en goede wil werpen ook in het Zuiden vruchten af. Dat kregen we alvast te zien in Zuid-Afrika, waar het apartheidsregime verdween en algemene verkiezingen werden gehouden. We zagen het ook in Congo, waar er uiteindelijk eerlijke verkiezingen konden worden georganiseerd.

- Kun je die inspanning volhouden zonder hoopvol perspectief, zonder geloof?

Niemand is verzekerd tegen ontmoediging, maar in de Bijbel lees ik de belofte dat bevrijding mogelijk is. De verhalen van de uittocht uit Egypte en Jezus' dood en verrijzenis zijn tegelijk drijfveer en aanklacht. De Bijbel is samen te vatten in twee woorden: 'en toch'. Steeds opnieuw, ook door dood en miserie heen, ontstaat iets nieuws. Waar mensen worden gekleineerd wordt God niet erkend. Meteen zijn wij geroepen om onze eigen verantwoordelijkheid te nemen op de plaatsen waar we leven.

Een schuldcomplex is niet nodig. Het gaat om verantwoordelijkheid voor de naaste. Van de parabel over de barmhartige Samaritaan leer ik dat de naaste diegene is, die ik tot mijn naaste maak. Dat leidt tot solidariteit en tot steun aan een project.

- Past daarin ook Broederlijk Delens liturgische aanbod met zijn soms wat vreemde symbolen?

Dit jaar gebruiken we een vlieger, verwijzend naar de zogeheten van *karèm* in Haïti, een droge wind in de vastentijd. Zijn de traditionele symbolen dan misschien niet goed genoeg? Ze zijn integendeel erg sterk, maar door een extra symbool aan te brengen, willen we de mensen van ginds hier aanwezig stellen. De vlieger verwijst bovendien naar Gods Geest die ons in beweging zet. Het is dus meer dan zomaar visualiseren van het campagnethema. Ons liturgische aanbod is evenzeer een uitnodiging om de Bijbelteksten te lezen met het oog op onze verantwoordelijkheid.

© Hugo Maris